beperkt tot naar Oostenrijk uitgevoerde communautaire produkten en, omgekeerd, tot naar de Gemeenschap uitgevoerde Oostenrijkse produkten, maar bestrijkt eveneens produkten van oorsprong uit de Gemeenschap, die na eenvoudige doorvoer over het Oostenrijkse grondgebied weer in de Gemeenschap worden ingevoerd.

2. De artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Oostenrijk, inhoudende een verbod op kwantitatieve invoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking, moeten aldus worden uitgelegd, dat zij eraan in de weg staan dat de gezondheidsdienst van een Lid-Staat een door een parallelimporteur aangevraagde toelating tot het in de handel brengen voor een geneesmiddel uit Oostenrijk, dat in alle opzichten identiek is aan een door die dienst reeds toegelaten geneesmiddel, slechts verleent op voorwaarde dat de parallelimporteur stukken overlegt die de fabrikant van het geneesmiddel reeds aan deze dienst heeft verstrekt bij de eerste aanvraag om toelating tot het in de handel brengen.

Aangezien de gezondheidsdienst reeds over alle benodigde gegevens over het geneesmiddel beschikt en de identiteit van het ingevoerde geneesmiddel met het toegelaten geneesmiddel geen punt van geschil vormt, zouden de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst een groot deel van hun nuttig effect verliezen indien werd aangenomen dat zij aan dergelijke vereisten niet in de weg staan.

RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak C-207/91 *

I — De feiten en het procesverloop

A — *De feiten*

Eurim-Pharm GmbH (hierna: „Eurim-Pharm"), gevestigd in de Bondsrepubliek Duitsland, verkoopt geneesmiddelen.

In het jaar 1985 vatte zij het plan op om in het kader van haar handelsactiviteiten in Duitsland een geneesmiddel, „Adalat R" genaamd, te verkopen; het betrof een door Bayer AG (hierna: „Bayer") in Frankrijk vervaardigd produkt, dat als middel tegen hoge bloeddruk en angina pectoris werd gebruikt.

Het plan van Eurim-Pharm voor deze commerciële actie was als volgt. Zij was voornemens Adalat R in te kopen op de Oostenrijkse markt, waar het door Bayer in de

* Procestaal: Duits.

handel werd gebracht. De door Bayer gebruikte verpakking zou vervolgens worden voorzien van een sticker met de naam en het adres van Eurim-Pharm. Het geneesmiddel zou dan in Duitsland worden verkocht, parallel aan het distributiesysteem van Bayer, die Adalat R reeds in dit land in de handel bracht.

Eurim-Pharm wilde deze strategie in praktijk brengen en diende per brief van 6 mei 1985 een verzoek om toelating in bij de bevoegde Duitse instantie, het Bundesgesundsheitsamt; de handel in geneesmiddelen is in Duitsland namelijk aan een voorafgaande toelating onderworpen. Ter ondersteuning van haar verzoek legde zij stukken over, waaruit bleek dat Adalat R door Bayer werd geproduceerd en identiek was met het door deze firma in Duitsland rechtmatig verkochte preparaat.

Op 11 juli 1985 werd het verzoek van Eurim-Pharm door het Bundesgesundheitsamt afgewezen, daar het niet de gegevens bevatte die volgens de nationale wetgeving aan deze autoriteit moesten worden overgelegd, opdat deze zou kunnen beslissen of Adalat R, gezien zijn therapeutische eigenschappen en de risico's die zich eventueel bij gebruik ervan zouden kunnen voordoen, in Duitsland in de handel zou mogen worden gebracht.

Nadat Eurim-Pharm vergeefs tegen deze beschikking een bezwaarschrift bij het Bundesgesundheitsamt had ingediend, wendde zij zich tot het Verwaltungsgericht Berlin (hierna: „Verwaltungsgericht").

Voor dit gerecht stelde Eurim-Pharm, dat ingevolge de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Oostenrijk (PB 1972, L 300, blz. 2) belemmeringen van het vrije handelsverkeer tussen beide partijen bij de Overeenkomst moeten worden opgeheven. Het zou in strijd zijn met het vrije verkeer van goederen wanneer wordt verlangd, dat de importeur van een geneesmiddel van oorsprong uit Oostenrijk gegevens over dit geneesmiddel aan de gezondheidsautoriteit van de Lid-Staat van invoer moet verstrekken, terwijl dit geneesmiddel in deze Lid-Staat reeds wordt verhandeld en de gezondheidsautoriteit over alle vereiste stukken beschikt.

Eurim-Pharm betoogde voorts, dat het Hof deze opvatting tot de zijne heeft gemaakt in het arrest van 20 mei 1976 (zaak 104/75, De Peijper, Jurispr. 1976, blz. 613), waarin het ging om de invoer in een Lid-Staat van goederen van oorsprong uit een andere Lid-Staat. Deze rechtspraak zou ook voor een uit Oostenrijk afkomstig produkt moeten gelden, daar de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst en de artikelen 30 en 36 EEG-Verdrag gelijkluidend zijn en dezelfde doelstelling hebben, namelijk het opheffen van handelsbelemmeringen.

De artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst, waarop Eurim-Pharm zich beroept, luiden als volgt:

Artikel 13

„1. In het handelsverkeer tussen de Gemeenschap en Oostenrijk worden geen nieuwe kwantitatieve invoerbeperkingen noch maatregelen van gelijke werking ingesteld.

2. De kwantitatieve invoerbeperkingen worden per 1 januari 1973, en de maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve invoerbeperkingen uiterlijk 1 januari 1975 afgeschaft."

Artikel 20

„De Overeenkomst vormt geen beletsel voor verboden of beperkingen van invoer, uitvoer of doorvoer, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de bescherming van de openbare zedelijkheid, de openbare orde, de openbare veiligheid, de gezondheid en het leven van personen en dieren of het behoud van planten, van de bescherming van het nationaal artistiek, historisch en archeologisch bezit of uit hoofde van de bescherming van de industriële en commerciële eigendom, noch voor regelingen op het gebied van goud en zilver. Deze verboden of beperkingen mogen echter geen middel tot willekeurige discriminatie noch een verkapte beperking van de handel tussen de Partijen bij de Overeenkomst vormen."

Het Bundesgesundheitsamt verwierp het betoog van Eurim-Pharm en stelde, dat de bovengenoemde bepalingen van de Overeenkomst geen rechtstreekse werking hebben en dat Eurim-Pharm zich er daarom voor een nationale rechter niet rechtstreeks op kan beroepen. Bovendien is de overeenkomstige formulering van deze bepalingen en van de artikelen 30 en 36 EEG-Verdrag geen voldoende reden om ze op gelijke wijze uit te leggen.

Met betrekking tot deze stellingen van Eurim-Pharm en het Bundesgesundheitsamt heeft het Verwaltungsgericht erop gewezen, dat het Hof ten aanzien van de uitlegging van overeenkomsten met derde landen uiteenlopende opvattingen tot de zijne heeft gemaakt. Nu eens heeft het de bepalingen van deze overeenkomsten analoog aan de overeenkomstige artikelen van het EEG-Verdrag uitgelegd (arresten van 24 april 1980, zaak 65/79, Chatain, Jurispr. 1980, blz. 1345, en 15 januari 1985, zaak 153/83, Kupferberg II, Jurispr. 1985, blz. 157), dan weer heeft het bevonden, dat een verschillende uitlegging noodzakelijk is in verband met de verschillende doelstellingen van het EEG-Verdrag en de overeenkomsten (arresten van 9 februari 1982, zaak 270/80, Polydor, Jurispr. 1982, blz. 329, en 26 oktober 1982, zaak 104/81, Kupferberg I, Jurispr. 1982, blz. 3641).

B — *De prejudiciële vraag*

Onder deze omstandigheden heeft het Verwaltungsgericht de behandeling van de zaak geschorst en bij beschikking van 14 juli 1991 het Hof de volgende vraag ter prejudiciële beslissing voorgelegd.

„Moeten de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Oostenrijk (PB 1972, L 300, blz. 2) met betrekking tot de parallelimport van geneesmiddelen volgens dezelfde beginselen worden uitgelegd als de artikelen 30 en 36 EEG-Verdrag, zodat voor de toelating tot het handelsverkeer van een uit Oostenrijk in de Bondsrepubliek in te voeren geneesmiddel dat op alle punten identiek is met een in de Bondsrepubliek reeds toegelaten geneesmiddel, niet kan worden verlangd, dat de importeur aan de bevoegde gezondheidsautoriteit stukken of gegevens overlegt waarover deze reeds beschikt?"

C — *Het procesverloop voor het Hof*

De beschikking van het Verwaltungsgericht is op 1 augustus 1991 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Ingevolge artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door:

— de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Sack als gemachtigde, op 12 december 1991,

— Eurim-Pharm, vertegenwoordigd door W. A. Rehman, advocaat te München, op 13 december 1991,

— de Italiaanse regering, vertegenwoordigd door I. M. Braguglia, avvocato dello Stato, op 20 december 1991, en

— de Britse regering, vertegenwoordigd door S. L. Hudson als gemachtigde, op 24 december 1991.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

Eurim-Pharm is van mening, dat de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst EEG-Oostenrijk beletten, dat een handelaar die een uit Oostenrijk afkomstig geneesmiddel in de Gemeenschap wil invoeren, de volgens de nationale wetgeving vereiste gegevens aan de bevoegde autoriteit van de Lid-Staat van invoer moet meedelen, wanneer dit geneesmiddel in deze Lid-Staat reeds wordt verhandeld en de desbetreffende autoriteit reeds over alle verlangde gegevens beschikt.

Ter ondersteuning van haar standpunt voert Eurim-Pharm in de eerste plaats aan, dat de artikelen 13 en 20 rechtstreekse werking hebben, daar zij duidelijk, ondubbelzinnig en onvoorwaardelijk zijn. Er hoeft aan geen andere voorwaarde te worden voldaan om de rechtstreekse werking van deze bepalingen in de Gemeenschap te kunnen erkennen. Met name is het niet nodig, dat een dergelijke werking door de Oostenrijkse rechter ook op Oostenrijks grondgebied wordt erkend. Voor het geval wederkerigheid vereist zou zijn, wijst Eurim-Pharm erop, dat tot op heden geen enkel Oostenrijks gerecht de rechtstreekse werking van deze bepalingen heeft ontkend.

In de tweede plaats betoogt Eurim-Pharm, dat krachtens de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst belemmeringen van het vrije verkeer van goederen tussen de Gemeenschap en Oostenrijk moeten worden opgeheven, tenzij deze belemmeringen gerechtvaardigd zijn (in het bijzonder door de bescherming van de volksgezondheid).

In dit verband maakt Eurim-Pharm twee opmerkingen.

Om te beginnen is het reeds een handelsbelemmering, wanneer van een handelaar wordt verlangd, dat hij ter ondersteuning van een verzoek tot invoer stukken overlegt waarover de bevoegde autoriteit reeds beschikt; deze belemmering kan ook niet worden gerechtvaardigd door de noodzaak van bescherming van de volksgezondheid, daar deze autoriteit alle gegevens bezit die zij nodig heeft om te beslissen of, gelet op de vereisten van de volksgezondheid, vergunning voor de verkoop van het produkt kan worden verleend.

De volgens de Duitse wetgeving vereiste gegevens — die in hoofdzaak betrekking hebben op de technische kenmerken van het geneesmiddel — zijn principieel slechts aan de fabrikant, in dit geval Bayer, bekend. Zonder aan te geven of zij Bayer heeft verzocht haar deze gegevens mee te delen, verklaart Eurim-Pharm, dat zij er niet over beschikte en derhalve niet in staat was ze aan het Bundesgesundheitsamt mee te delen.

Eurim-Pharm stelt vervolgens, dat het Hof in een soortgelijk geval heeft bevonden, dat een regeling die een handelaar verplicht ter ondersteuning van een verzoek tot invoer van een geneesmiddel stukken over te leggen waarover de desbetreffende autoriteit reeds beschikt, een niet gerechtvaardigde handelsbelemmering vormt (arrest van 20 mei 1976, De Peijper, reeds aangehaald). Deze rechtspraak, die betrekking had op de invoer in een Lid-Staat van een geneesmiddel van oorsprong uit een andere Lid-Staat, dient te worden uitgebreid tot de invoer in de Gemeenschap van een geneesmiddel van oorsprong uit Oostenrijk. Deze uitbreiding is gerechtvaardigd, doordat de artikelen 13 en 20 van de overeenkomst, die de regels voor het vrije verkeer van goederen tussen de Gemeenschap en Oostenrijk bevatten, dezelfde bewoording hebben als de artikelen 30 en 36 EEG-Verdrag en hetzelfde doel beogen, namelijk het opheffen van ongerechtvaardigde belemmeringen in de handel tussen de betrokken landen.

De *Italiaanse regering* is van mening, dat de Overeenkomst tussen de Gemeenschap en Oostenrijk in het onderhavige geval niet kan worden toegepast. Deze Overeenkomst heeft namelijk, wat de invoer naar de Gemeenschap betreft, alleen betrekking op produkten van oorsprong uit Oostenrijk. Aangezien Adalat R in Frankrijk wordt geproduceerd, kan het niet als een produkt van oorsprong uit Oostenrijk worden beschouwd.

De Italiaanse regering betoogt voorts, dat de bepalingen waarnaar in de vraag van de verwijzende rechter wordt verwezen, namelijk de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst, niet toepasselijk zijn in het onderhavige geval. Artikel 15, lid 2, van de Overeenkomst — en niet de genoemde bepalingen — bevat de voor het handelsverkeer tussen de Gemeenschap en Oostenrijk toepasselijke voorschriften inzake de bescherming van de gezondheid. Deze bepaling luidt als volgt:

„Op veterinair, sanitair en plantenziektenkundig gebied passen de Partijen bij de Overeenkomst hun voorschriften op niet-discriminerende wijze toe en voeren zij geen nieuwe maatregelen in ten gevolge waarvan het handelsverkeer ten onrechte zou worden belemmerd."

De Italiaanse regering stelt bovendien, dat de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst niet op dezelfde manier kunnen worden uitgelegd als de overeenkomstige artikelen van het EEG-Verdrag.

Haar redenering aangaande dit punt steunt niet in hoofdzaak op de verplichting van de gezondheidsautoriteit van een Lid-Staat om bij de behandeling van een verzoek tot toelating stukken in aanmerking te nemen waarover de autoriteit reeds beschikt, maar op de verplichting van de Lid-Staten om een in een andere Lid-Staat rechtmatig geproduceerd of verhandeld produkt op hun markt toe te laten.

Een dergelijke verplichting — die uit de artikelen 30 en 36 EEG-Verdrag voortvloeit — veronderstelt, dat in de betrokken landen dezelfde eisen bestaan ten aanzien van de produktie en de verkoop van geneesmiddelen. Een dergelijke overeenkomst van vereisten bestaat tussen de Lid-Staten als gevolg van de door de Raad op dit gebied vastgestelde harmonisatierichtlijnen, maar zij ontbreekt tussen de Gemeenschap en Oostenrijk, daar hun wetgevingen niet zijn geharmoniseerd. Daaruit volgt, dat de bovengenoemde bepalingen van de Overeenkomst niet op gelijke wijze kunnen worden uitgelegd als de overeenkomstige artikelen van het EEG-Verdrag. Daarom kan de mogelijkheid die een importeur heeft om naar gegevens te verwijzen die reeds aan de gezondheidsautoriteit zijn overgelegd, niet ook gelden voor een handelaar die een uit Oostenrijk afkomstig geneesmiddel in de Gemeenschap wil invoeren.

Ook de *Britse regering* betoogt primair, dat de Overeenkomst niet toepasselijk is op het onderhavige geval. Zij beoogt immers onder meer, de toegang van produkten van oorsprong uit Oostenrijk tot de markt van de Gemeenschap te vergemakkelijken. Adalat R wordt echter in Frankrijk geproduceerd. Daaruit volgt, dat dit geneesmiddel niet als een produkt van oorsprong uit Oostenrijk, maar als één van oorsprong uit de Gemeenschap moet worden beschouwd.

Subsidiair stelt de Britse regering, voor het geval dat het Hof van mening is, dat de Overeenkomst op het onderhavige geval toepasselijk is, dat de artikelen 13 en 20 van de Overeenkomst niet op gelijke wijze kunnen worden uitgelegd als de artikelen 30 en 36 EEG-Verdrag.

In de redenering die de Britse regering ter rechtvaardiging van haar standpunt ontwikkelt, beschrijft zij allereerst de methode die moet worden gevolgd bij de uitlegging van bepaalde voorschriften in een overeenkomst tussen de Gemeenschap en een derde land. Dergelijke voorschriften moeten worden uitgelegd in het licht van de doeleinden van de overeenkomsten waarin zij staan. Wanneer zulke overeenkomsten andere doeleinden nastreven dan het EEG-Verdrag, kunnen deze voorschriften bijgevolg niet zo worden uitgelegd als de overeenkomstige artikelen van het EEG-Verdrag. Zo heeft het Hof in zijn arrest van 9 februari 1982 (Polydor, reeds aangehaald) beslist, dat een nationale maatregel die een ongerechtvaardigde belemmering van de handel binnen de Gemeenschap vormt, in het kader van een met een derde land gesloten vrijhandelsovereenkomst gerechtvaardigd kan blijken, gezien het verschil tussen de doelstellingen van het EEG-Verdrag en deze overeenkomst. De opvatting die het Hof in deze zaak tot de zijne heeft gemaakt, is vervolgens in drie arresten bevestigd, namelijk de reeds genoemde arresten van 24 april 1980 (Chatain), 26 oktober 1985 (Kupferberg I) en 15 januari 1985 (Kupferberg II); deze opvatting is ook door advocaat-generaal Van Gerven verdedigd in zijn conclusie van 22 juni 1989 (zaak 70/87, Fediol, Jurispr. 1989, blz. 1781).

Na beschrijving van de methode die bij de uitlegging van overeenkomsten tussen de Gemeenschap en derde landen moet worden toegepast, vraagt de Britse regering zich af,

welke gevolgen voor de betekenis van de artikelen 13 en 20 voortvloeien uit het bijzondere doel van de overeenkomst waarin deze bepalingen zijn opgenomen, in vergelijking met de doelstellingen van het EEG-Verdrag.

In dit verband betoogt zij allereerst, dat het doel van het EEG-Verdrag, wat het vrije verkeer van goederen betreft, niet alleen erin bestaat, de handelsbelemmeringen tussen de Lid-Staten op te heffen, maar ook om binnen de Gemeenschap één markt tot stand te brengen. Een dergelijke markt veronderstelt, dat de Lid-Staten de informatie uitwisselen waarover zij beschikken ten aanzien van produkten waarvan de produktie en verkoop op hun grondgebied geoorloofd zijn. In het kader van deze samenwerking moet een Lid-Staat van uitvoer aan een Lid-Staat van invoer de gegevens verschaffen die deze nodig heeft om te kunnen beslissen, of het in de handel brengen van een bepaald produkt moet worden toegestaan.

De Britse regering betoogt vervolgens, dat een dergelijke verplichting tot administratieve samenwerking niet volgt uit de vrijhandelsovereenkomst tussen de Gemeenschap en Oostenrijk.

Ter ondersteuning van deze opvatting voert zij drie argumenten aan.

Eerste argument: noch bij het sluiten, noch in de loop van de uitvoering hebben de Gemeenschap en Oostenrijk de bedoeling gehad een verplichting tot administratieve samenwerking te doen ontstaan.

Tweede argument: indien een verplichting tot samenwerking moet worden afgeleid uit de Overeenkomst tussen de Gemeenschap en Oostenrijk, moet deze ook worden afgeleid uit alle overeenkomsten waarbij de Gemeenschap zich tegenover bepaalde landen heeft verplicht de belemmeringen bij de invoer van produkten van deze landen op zijn grondgebied op te heffen. In het onderhavige geval gaat het om de landen die lid zijn van de Europese Vrijhandelsassociatie (hierna: „EVA"), waarmee de Gemeenschap wederkerige vrijhandelsovereenkomsten heeft gesloten; ook betreft het de Afrikaanse, Caribische en Pacifische landen (hierna: „ACP-landen"), tegenover welke de Gemeenschap zich heeft verplicht deze belemmeringen af te schaffen. Het is duidelijk, dat de Gemeenschap door het sluiten van al deze overeenkomsten en verdragen geen verplichting voor de Lid-Staten heeft willen scheppen, met alle betrokken landen op administratief gebied samen te werken.

Derde argument, betreffende de overeenkomsten tussen de EVA-landen onderling: door deze overeenkomsten zullen de handelsbelemmeringen worden opgeheven, maar zij scheppen geen verplichting tot administratieve samenwerking. Het zou paradoxaal zijn, indien de uit deze overeenkomsten voortvloeiende verplichtingen minder ver gingen dan die uit de Overeenkomst tussen de Gemeenschap en Oostenrijk.

Ten slotte betoogt de Britse regering, dat als Eurim-Pharm Adalat R in Oostenrijk en niet in Frankrijk — waar dit produkt wordt geproduceerd — heeft ingekocht, dit ligt aan het feit, dat dit geneesmiddel daar goedkoper wordt verkocht.

Zij maakt in dit verband twee opmerkingen.

Allereerst is zij van mening, dat het Eurim-Pharm niet mag worden toegestaan zich in een derde land te bevoorraden om van de daar geldende lagere prijzen te profiteren, en zich tegelijkertijd te beroepen op de uitzonderingsregels ten gunste van bepaalde handelaren op het gebied van de handel tussen de Lid-Staten.

Vervolgens stelt de Britse regering, dat als men de importeur van een geneesmiddel toestaat te verwijzen naar de gegevens die een andere handelaar reeds heeft verschaft, dit tegen het belang kan blijken te zijn van derde landen — zoals bij voorbeeld Oostenrijk — waar deze produkten worden ingekocht om ze daarna in de Gemeenschap opnieuw in te voeren. Het is immers waarschijnlijk, dat de producent of de verkoper van dit geneesmiddel probeert aan deze parallelimport een einde te maken, doordat hij de prijs waarvoor dit produkt in deze landen kan worden ingekocht, verhoogt. Bij deze praktijk bestaat het gevaar, dat het in deze landen tot een prijsverhoging van farmaceutische produkten komt.

De *Commissie* is van mening, dat de draagwijdte van het arrest waarop Eurim-Pharm zich beroept, namelijk het arrest van 20 mei 1976 (De Peijper), moet worden beperkt tot de handel tussen Lid-Staten. Verwijzing naar stukken waarover een toelatingsinstantie reeds beschikt, moet niet worden toegestaan wanneer het ingevoerde geneesmiddel uit een derde land afkomstig is.

Ter rechtvaardiging van haar standpunt voert zij twee argumenten aan.

Allereerst kan een dergelijke faciliteit alleen worden verleend, indien enerzijds het land van oorsprong verplicht is aan het land van invoer de gegevens mee te delen waarover het beschikt omtrent het ingevoerde geneesmiddel, en anderzijds beide landen overeenkomstige wetgeving hebben ten aanzien van de produktie en de verkoop van geneesmiddelen.

In het arrest van 9 februari 1982 (Polydor, reeds aangehaald) heeft het Hof beslist, dat de bepalingen omtrent het vrije verkeer van goederen in vrijhandelsovereenkomsten niet op gelijke wijze kunnen worden uitgelegd als de overeenkomstige artikelen van het EEG-Verdrag, daar deze overeenkomsten in tegenstelling tot het Verdrag geen geleidelijke harmonisatie van de wetgeving van de betrokken landen inhouden.

Vervolgens betoogt zij, dat een vrijstelling van de verplichting om bij de invoer van een uit Oostenrijk afkomstig geneesmiddel in de Gemeenschap bepaalde stukken over te leggen, niet moet worden verleend zonder de garantie, dat aan de importeurs van produkten uit de Gemeenschap in Oostenrijk een overeenkomstige vrijstelling wordt verleend. De Commissie legt in dit verband de nadruk op de gelijkheid van mededingingsvoorwaarden, die de vrijhandelsovereenkomst beoogt te scheppen in de handelsbetrekkingen tussen Oostenrijk en de Gemeenschap.

III — Antwoorden op de vraag van het Hof

Het Hof heeft aan Eurim-Pharm, de Britse regering en de Commissie gevraagd, of Adalat R, dat in de Gemeenschap wordt geproduceerd, als een produkt van oorsprong uit Oostenrijk kan worden beschouwd, hetgeen een voorwaarde is voor de toepasselijkheid van de Overeenkomst in het onderhavige geval.

Naar aanleiding van deze vraag heeft Eurim-Pharm opgemerkt, dat Adalat R in Duitsland wordt geproduceerd, maar zij heeft haar mening niet geuit over de toepasselijkheid van de Overeenkomst in het onderhavige geval.

De Britse regering stelt ter verduidelijking van de opvatting die zij in haar schriftelijke opmerkingen had verdedigd, dat de Overeenkomst niet kan worden toegepast, daar Adalat R in de Gemeenschap is geproduceerd en vervolgens naar Oostenrijk is uitgevoerd met het doel om het opnieuw in de Gemeenschap in te voeren.

De Britse regering heeft haar standpunt gerechtvaardigd door te verwijzen naar het doel van de Overeenkomst, dat erin bestaat de export uit de landen die partij zijn bij de Overeenkomst, te vergemakkelijken en op die manier hun economie verder te ontwikkelen. Dit doel impliceert, dat een produkt in het land van uitvoer tot op zekere hoogte moet worden be- of verwerkt om van de vrijhandelsregeling van de Overeenkomst te kunnen profiteren. Aan deze voorwaarde is in het onderhavige geval niet voldaan, daar Adalat R niet in Oostenrijk is be- of verwerkt.

De Commissie wijst erop, dat krachtens artikel 2 van Protocol nr. 3 de Overeenkomst toepasselijk is op goederen van oorsprong uit de Gemeenschap die naar Oostenrijk worden uitgevoerd en vervolgens, zonder enige be- of verwerking te hebben ondergaan, weer naar de Gemeenschap worden verzonden.

R. Joliet
rechter-rapporteur